

***Зелена мечта за
моя град София.
(ЕСЕ)***

Черина Светозарова Петрова

от 9а клас 108 СУ „Никола Беловеждов“

От най-малка до голяма възраст мечтите на хората винаги са били тяхното развитие и тяхното желание за по-добър живот. Като част от света, който ни заобикаля, от малки започваме да се вглеждаме в него и неусетно в годините, започваме да променяме естествения облик на природата около нас. Техниката, удобствата, които човечеството неизменно произвежда и ползва, започват да превземат нашето свободно пространство и бясно нахлуват в нашето обкръжение. Какво е светът без автомобила например. Немислимо е дори да си го представим, въпреки че добре знаем, че колите отделят вредни газове и това замърсява природата. Погълнати от своите цели, всяка сутрин се втурваме в нашия удобен, любим автомобил, без да се замисляме, че отново ще прекараме сякаш вечност в поредното задръстване.

Така хората се сещат за прашния велосипед в ъгъла. Откога ли не сме го докосвали? В такъв миг проблясва идеята в нас: „ Защо ли не отида днес на работа, училище с колелото?“ Но веднага се сещаме, че трябва да го свалим от апартамента, да се чудим с какви дебели, стоманени синджири да го завържем и къде да го завържем, така че да не пречи и някой да не го открадне..., а после как ще го приберем... Решението е взето. Както всяка сутрин ще се качим в топлия автомобил, а велосипедът ще събере още един слой прах върху себе си. А какво ще стане с вредните газове? Ами с природата? За това да мислят другите, нас не ни засяга. Но честно, ние наистина обичаме да караме колело, нали? И бихме искали да живеем “по- еко”. Затова си позволих да помечтая. Не за себе си , а за моя град.

Какво ли би било, ако из града имаше “велосипеди под наем”? Места, откъдето да можем да отключим велосипед, да го използваме, за да стигнем до желаното място и в близост до него да има пункт , където пак да заключим колелото. И всичко това за един лев - цената на билет в градския транспорт.

Аз мечтая за това - нещо така достъпно и обикновено, за една малка идея, но значима, защото води до промяна. А големите неща започват от малките.

Ще попитаме защо да предпочетем този обществен велосипед. С какво би бил по- удобен от автомобила?

Безспорно да се придвижваме с кола е най- бързо, но не винаги. Например, сутрин и вечер, когато бързаме най-много и много други хора също искат да стигат до своята цел. Така се получават безкрайни задръствания и ние прекарваме часове в чакане по светофарите, гледайки как покрай нас безпроблемно преминават колоездачите. И ние можем да сме едни от тях. С велосипеда няма да сме зависими от оставащите секунди зелено, а и сами ще определяме темпото, с което да се движим.

Когато сме с кола, трябва да се погрижим и за паркомясто. От наша гледна точка, това коства време и пари. От гледна точка на града, това са площи, превърнати вместо в приятни, зелени паркове и градинки - в отблъскващи, мрачни, сиви паркинги.

Ще кажем: „Ами ако ходим пеша?“ Колоезденето ще ни спести време, а би било и по- интересно.

И към поговорката „Мечтите са безплатни“, аз бих добавила и „осъществими“. Като за начало, идеята за велотранспорт може да бъде финансирана от производители на велосипеди. За тях това би било своеобразна реклама и едно добро дело, направено за природата. Други компании също биха могли да се включат. Ако на кошниците, седалките или автоматите се поставят реклами, средствата, платени за тях от компанията ще финансират една наистина зелена еко-кауза.

Може да добавим и приходите от таксата (билетите) за използването на обществения велосипед. Така тези пари няма да отидат за урбанизация на града, отдалечаваща го все повече от природата, а за свят в хармония с нея.

Да караш велосипед, означава да се движиш. А природата ниога не спира.

Да има обществени колела - означава едно по- приятно за природата движение, което е и по – достъпно за нас, карайки ни да се чувстваме неизменно в нашето детство из артериите на живия град.

Означава по- малко задръствания, по- удобен транспорт. Означава приятелски настроен към околната среда, осъзнат живот.

И ако се чудим откъде да започнем, най- добре от самите нас. Защото малките навици в ежедневието правят големите промени в обществото и града.

Разказах за моята еко-мечта за града ни. Вярно, малка е, не е от онези глобални еко- цели, но надявам се е значима и не толкова трудна за осъществяване. „Благодаря ти, че ме изслуша и още стоиш на вратата с ключовете от колата в ръка. Но виждам, че гледаш към прашния, стар велосипед. Значи днес ще бъде различно... Избърсваш прахта и тръгваш с него. Сякаш виждам онази детска усмивка, която се е появявала на лицето на всеки от нас, безгрижно яхвайки велосипеда.”

А аз се усмихвам щастливо зад теб. Защото част от мечтата ми се сбъдва.